

CHIA SẺ VỀ TRÁCH NHIỆM XÃ HỘI CỦA CÁC DOANH NGHIỆP
CHỦ TỊCH DOÃN LƯƠNG DIỄN

HỘI THẢO VĂN HÓA QUỐC HỌC VÀ DOANH NGHIỆP KINH DOANH

KHÓA THỨ NHẤT

CHIA SẺ VỀ TRÁCH NHIỆM XÃ HỘI CỦA CÁC DOANH NGHIỆP

Người chủ giảng: Chủ tịch Doãn Lương Diễn

Thời gian: Ngày 9 tháng 11 năm 2013 Tây Nguyên

Lão pháp sư Tịnh Không, ân sư Vương Kim Bình, các vị khách quý và các bạn, tôi là người không có tư cách để nói về chủ đề này nhất, tôi cũng đã nghĩ đủ mọi cách để trì hoãn và từ chối việc này, nhưng vì không thể làm trái lời thầy, cho nên tôi đành làm theo. Vốn dĩ tôi nghĩ là sáng nay mình tìm một người đánh thế, tức là nhờ Đỗ Anh Tông ở Nam Sơn lên phát biểu, nhưng thầy giáo Vương của tôi không vừa lòng, thầy ấy nói “Đỗ Anh Tông không thể thay thế anh, chính anh phải lên phát biểu”, nên tôi sẽ đem một số trải nghiệm của mình để chia sẻ với quý vị một chút.

Cha mẹ tôi là người Sơn Đông, nhưng cha tôi thì tin là “roi vọt sanh ra hiếu tử”, hơn nữa trước tôi có 3 chị gái, sau tôi có 1 em gái. Ngày nào cũng vậy cứ đến giờ cơm tối là chị em tôi lại bắt đầu kể tội tôi, sau đó, sau khi ăn cơm tối xong cha tôi lại lôi tôi ra, dùng dây nịt mà đánh tôi. Cho nên hồi

CHIA SẺ VỀ TRÁCH NHIỆM XÃ HỘI CỦA CÁC DOANH NGHIỆP
CHỦ TỊCH DOÃN LƯƠNG DIỄN

còn nhỏ tôi không bao giờ mặc áo ngắn tay, vì trên tay toàn là những vết roi đánh. Vì vậy từ năm 10 tuổi đến 15 tuổi tôi đã bước vào cuộc đời của một thiếu niên bất lương, bởi vì tôi cảm thấy cha đánh con, con không đánh cha được, nhưng con có thể đi đánh người khác. Cứ như vậy mà hầu như ngày nào cũng đến điểm danh ở phòng giám thị. Trung học học ở 4 trường, học đến sau cùng không còn trường để học nữa, phải đến học ở trường trung học Chương Hoa Tiến Đức, đây là 1 ngôi trường quản thúc, sau khi tôi đến đó, tôi đến trường đó vào năm lớp 9. Ăn bữa cơm đầu tiên, bởi vì bữa trưa thì có trưởng bối ăn cùng, ăn rất là ngon, được ăn 4 món, mãi đến bây giờ tôi vẫn còn ghi nhớ, về sau, tôi ở Tiến Đức được 2 năm rưỡi thì 4 món này không được ăn lại một lần nào nữa. Tiếp theo, trong 1 năm đó, tính cách của tôi là ưa đấu đá, ưa cạnh tranh, ưa đấu đá. Lúc này có nghĩa là nguyên năm lớp 9 thời cấp 2 tôi không học hành gì hết mà chỉ đấu đá với người ta, ngày nào không bị người khác đánh hoặc là ngày nào không đánh người khác thì tôi ngủ không được. Khi tôi lên học lớp 10 thì đã vô cùng vô cùng may mắn, tôi đã gặp được thầy giáo Vương – thầy Vương Kim Bình, thầy là giáo viên dạy toán, cũng là giáo viên chủ nhiệm lớp chúng tôi, tôi là lớp trưởng. Nhưng thời đó thì tôi vẫn vậy, vẫn đánh nhau với người ta. Có một hôm, lúc đó trời đã gần tối, tôi bị thương, tôi bị người khác đâm bị thương da bụng, bị một vết thương cũng nhẹ, dài khoảng 15 cm thế này, bởi vì tôi né nhanh, nếu không thì chắc ruột gan cũng lòi ra hết rồi, kết quả tôi không có chỗ nào trốn nữa, nên tôi mới chạy đến phòng của

CHIA SẺ VỀ TRÁCH NHIỆM XÃ HỘI CỦA CÁC DOANH NGHIỆP
CHỦ TỊCH DOÃN LƯƠNG DIỄN

thầy chủ nhiệm lớp tôi, đều cầu cứu thầy giáo Vương, thầy ấy vừa giúp tôi bôi thuốc, lại vừa đi đến kí túc xá của tôi lấy quần áo sạch giúp tôi thay ra. Thầy nói với tôi “Diễn Lương à, em thể này là không có trách nhiệm, thân thể tóc da nhận từ cha mẹ không thể tổn thương, ngày nay em như vậy là đã làm tổn thương thân thể cha mẹ ban cho, đây là 1 biểu hiện vô trách nhiệm nhất”. Thầy nói với tôi là thầy hy vọng sau này tôi sẽ mãi mãi không đánh nhau với người khác nữa, “bởi vì thân thể này không phải của em, mà là cha mẹ ban cho”. Thầy đã hỏi tôi rằng “Tại sao em cứ thích đánh nhau với người khác?”, tôi nói “Em muốn thu hút sự chú ý của người khác”. Thầy Kim Bình mới nói “Tâm lý muốn người khác sợ em như vậy, xin hỏi so với một con rắn độc hoặc một con chó hoang, em có khác gì chúng không? Đều giống nhau. Tại sao em không làm cho người khác kính em thương em?”. Tôi nói “Em cũng muốn chứ, phải làm sao đây?”. Thầy nói “Em học hành cho tốt, làm người cho tốt, cố gắng giúp đỡ những người xung quanh em, lúc này sẽ có người kính trọng em, sẽ có người thương yêu em”. Tôi nói “Muốn học tốt thì khó quá”, hồi cấp 2 tôi chỉ học được 24 chữ cái thì đã có 2 chữ không biết đọc, những lúc đọc tiếng Anh thì mấy chữ tiếng Anh đó cứ như một con ếch vậy, cứ tự động nhảy ra mấy mặt chữ đó, phải lấy tay đè nó xuống thì mới đọc được. Cảm giác này của tôi có thể mọi người sẽ không biết đến, nhưng với tôi thì rất gần gũi. Sau đó thầy Vương đã nói “Môn tiếng Anh của em, em cố gắng mỗi ngày học thêm 3 từ mới, từ đồng loại, từ trái nghĩa, biến đổi thời thái, biến đổi ngữ khí, đều

CHIA SẺ VỀ TRÁCH NHIỆM XÃ HỘI CỦA CÁC DOANH NGHIỆP
CHỦ TỊCH DOÃN LƯƠNG DIỄN

học cho rõ ràng”. Tôi nói “Vây môn toán thì sao, hồi giờ em đâu có học toán”. Thầy Vương nói “Môn toán không vấn đề gì, năm nay học toán theo chương trình mới, nó tách rời với toán cấp 2, nếu em cố gắng học thì thầy sẽ đích thân dạy cho em”. Sau đó thầy nói với tôi 1 đạo lý “Làm người thì phải có trách nhiệm, ở trong nhà phải làm 1 người con có trách nhiệm, ra ngoài xã hội phải làm 1 người có trách nhiệm, trước hết phải có trách nhiệm chăm sóc tốt bản thân mình”. Sau đó thầy nói với tôi “Đệ tử nhập tắc hiếu, xuất tắc lễ, cẩn nhi tín, phiếm ái chúng, nhi thân nhân, hành hữu dư lực tắc dĩ học văn”, trước khi học thì phải làm người cho tốt trước đã, trước khi làm việc cũng phải làm người cho tốt, phải có tâm tốt. Những lời này đã ảnh hưởng đến cả đời tôi. Về sau, đến năm 11 thì tôi đã đến học lớp ban đêm của trường trung học Thành Công, sau đó thì thi đậu khoa Lịch sử của Đại học Văn hóa, rồi đi quân đội. Sau khi đi quân đội thì tôi bắt đầu, việc đầu tiên là cha tôi đã cho tôi 1 món tiền, vào thời đó, món tiền này không hề nhỏ, chi phiếu 10 ngàn đô Mỹ, tôi đã mang theo mình 1 xấp rất dày 100 đô 100 đô như vậy, tôi đã cột nó bên mình, cha tôi cho tôi 1 vé máy bay 1 chiều đi châu Âu, ông nói “Diễn Lương à, con ra ngoài ngắm nhìn thế giới đi”. Tôi đã bắt đầu từ Italia, sau đó đi tàu lửa chu du châu Âu, có lúc thì trú lại YMCA, có lúc không có chỗ ở, hồi đó tôi đeo một ba lô lớn chứ không phải xách theo vali, cái ba lô này có thể gối ở bên dưới, ở bên xe cũng có thể ngủ 1 đêm, sau đó thì đến Nam Mỹ, đến Bắc Mỹ, đến Canada, sau cùng thì còn lại 50 đô, còn lại 50 đô la Mỹ tôi mới đi máy bay quay về Đài Bắc.

CHIA SẺ VỀ TRÁCH NHIỆM XÃ HỘI CỦA CÁC DOANH NGHIỆP
CHỦ TỊCH DOÃN LƯƠNG DIỄN

Cha tôi nói “Con đã chu du thế giới rồi, bắt đầu từ ngày mai con phải làm việc thôi”. Tôi nói “Vâng”. Rồi tôi làm việc mãi cho đến bây giờ không hề nghỉ ngơi. Trong quá trình này tâm tôi đã có rất nhiều trải nghiệm. Năm 26 tuổi sau khi kết hôn, tôi cũng không đi nghỉ tuần trăng mật, ngày hôm sau đã đi làm rồi, nhưng mà lúc đó tôi rất vất vả, tôi một lòng một dạ chỉ muốn theo đuổi tiền tài, làm việc như trâu như bò nhưng vẫn rất khó kiếm tiền. Sau đó tôi lại gặp lại thầy Kim Bình, thầy ấy đã nói với tôi “Em cứ làm việc cho tốt thì tiền sẽ quay ngược lại đuổi theo em”. Bỗng nhiên tôi liền tỉnh ngộ, tôi đã nghĩ đủ mọi cách để khiến công việc của tôi làm sao cho khách hàng hài lòng, làm sao cho đồng nghiệp của tôi hài lòng, làm sao cho cổ đông của tôi hài lòng, làm sao cho xã hội hài lòng. Bây giờ, năm nay tôi 63 tuổi, tôi làm trong ngành xây dựng, tôi đã xây dựng những khu chung cư có cả vạn hộ, cho đến bây giờ trong tòa án không có 1 lệnh truyền nào kiện cáo tôi hết. Sau đó thầy Vương lại dạy tôi rằng “Làm việc chỉ được có người thọ ích chứ không được có người bị hại”. Sau khi tôi quay về làm tốt công việc của mình thì mọi việc đều rất thuận lợi, sự nghiệp phát triển rất thuận lợi, nhà cửa cũng bán rất là nhanh, bán rất thuận lợi. Sau đó tôi lại bước vào ngành tài chính, rồi đầu tư Quang Hoa, làm An Thái nhân thọ, rồi khoảng mười sáu mười bảy năm trước, tôi đã mở siêu thị Đại Nhuận Phát. Sau khi chúng tôi đã mở mười mấy siêu thị Đại Nhuận Phát ở Đài Loan, chúng tôi liền di chuyển đến Trung Quốc đại lục, Đại Nhuận Phát ở một khu vực hoàn toàn xa lạ như vậy, đã cạnh tranh với quán quân toàn thế

CHIA SẺ VỀ TRÁCH NHIỆM XÃ HỘI CỦA CÁC DOANH NGHIỆP CHỦ TỊCH ĐOÀN LƯƠNG DIỄN

giới là Walmart, đã cạnh tranh với quán quân toàn châu Âu là Carrefour, thế nhưng chúng tôi không những không bị thua mà chúng tôi còn thắng cả Carrefour, thắng cả Walmart, và còn thắng rất nhiều. Chúng tôi đã làm như thế nào? Cái thứ nhất, chúng tôi đã định nghĩa công việc này, chúng tôi tên là tập đoàn Nhuận Thái. Nhuận là gì? Nhuận trách xã hội. Thái là gì? Thái an dân sinh. Sự nghiệp chúng tôi làm đều có liên quan tới dân sinh. Sau đó chúng tôi đã mở cuộc họp thảo luận về sứ mệnh của công ty chúng tôi là gì? Chúng tôi đã mở cuộc họp 3 ngày 3 đêm, sau cùng đã có 1 nhận thức chung rằng “Chúng tôi là đại diện cho người tiêu dùng đến mua sắm”. Chỉ 1 câu nói. Nói 1 cách khác, chúng tôi đứng trên lập trường của người tiêu dùng cố gắng rút ngắn lại khoảng cách giữa các nhà cung cấp, luôn luôn đem ngày càng nhiều những vật dụng vừa rẻ vừa tốt cung cấp cho ngày càng đông các khách hàng để tạo nên sự hài lòng của khách hàng. Cho nên sự tồn tại của Đại Nhuận Phát là vì sự tồn tại của khách hàng, nó có rất nhiều đặc điểm, nó không giống với các đối thủ cạnh tranh. Công ty Walmart là một công ty nổi tiếng trên toàn thế giới, danh ngôn của nó là “Một chiếc khăn khô sau khi được đưa đến phòng thu mua của Walmart, một chiếc khăn khô cũng có thể vắt ra nước”. Cho nên nó dùng một phương pháp bóc lột như vậy, một phương pháp bòn rút lợi nhuận thấp. Còn chúng tôi thì không phải như vậy, chúng tôi và nhà cung cấp là cùng vinh cùng lợi. Nhà cung cấp rau củ từ 15 năm trước của chúng tôi, có ông chủ bán rau củ, ông ấy chỉ có 3 mẫu đất, ông ấy lúc đầu phải tự gánh hàng đi bán,

CHIA SẺ VỀ TRÁCH NHIỆM XÃ HỘI CỦA CÁC DOANH NGHIỆP CHỦ TỊCH DOÃN LƯƠNG DIỄN

nhưng người này bây giờ đã có 30.000 mẫu đất. Chúng tôi luôn giữ tâm biết ơn nhà cung cấp để cùng họ cùng vinh cùng lợi, hơn nữa phần lớn trong số họ đều không biết chữ, hoặc là có trình độ văn hóa không cao, phải dạy dỗ họ, phải huấn luyện họ, đến lúc ăn tết, phải đem chi phiếu đổi thành tiền mặt trước cho họ, phải giúp đỡ họ. Cho nên Đại Nhuận Phát của chúng tôi bây giờ có khoảng 300 cửa hàng, chúng tôi có 300 nhà cung cấp trung thành làm chung với chúng tôi, họ luôn theo sát chúng tôi, chúng tôi và họ sống dựa vào nhau. Ngoài ra, nó còn có một cách làm khác những nơi khác, Đại Nhuận Phát cho trả hàng rất dễ dàng, chỉ cần quý vị nói không thích là có thể trả hàng, quý vị nói dưa hấu không ngọt thì ngay cả vỏ dưa hấu cũng không cần đem tới vẫn có thể trả hàng được. Trả hàng chỉ có 2 lựa chọn, 1 cách là trả lại tiền mặt, 1 cách là đổi cho 1 trái dưa hấu khác mang về. Vậy thì có khách hàng nào ác ý không? Có, 1 phần 10 vạn, 1 phần trăm vạn, đại đa số khách hàng đều là khách hàng lương thiện. Điều này cũng đã xây dựng được tín tâm của khách hàng đối với Đại Nhuận Phát. Ngoài ra còn 1 cách làm khác nữa, cách làm này khá là kì lạ, tuyệt đối không được lợi dụng thiên tai để kiếm tiền, bất kì giông bão, lũ lụt, động đất nào, ban Từ Tế bộ Nội chánh và Pháp Cỗ Sơn chắc chắn sẽ gọi điện đến cho Đại Nhuận Phát Đài Loan bảo chúng tôi chuẩn bị những vật phẩm gì đó, đưa đến những địa điểm như thế nào đó. 2 lần gần đây nhất, 1 lần là khi Liêu Liễn Dĩ làm bộ trưởng nội chánh, lúc đó ông khá cấp bách, ông chỉ cho tôi 5 tiếng đồng hồ để chuẩn bị 20.000 phần đồ. Tôi nói “Vậy ông

muốn những đồ gì?”. Ông ấy nói “Muốn thức ăn”. Tôi nói “Ăn cái gì?”. “Tôi cũng không biết”. Tôi nói “VẬY ĐỂ TÔI CHỌN GIÚP ÔNG ĐƯỢC RỒI”. 12 gói mì ăn liền, 12 gói bánh quy, 6 chai nước suối bỏ vào 1 cái thùng giấy, 20.000 phần nhưng chỉ cho tôi 5 tiếng đồng hồ, lại phải đưa đến sân bay Bình Bắc. Lúc đó chúng tôi đã từ mười mấy siêu thị giáp ranh miền Nam của Đài Loan chuyển hàng đưa đến mục tiêu, ngày hôm sau, máy bay đưa vật phẩm đến vùng bị nạn tất cả đều là sản phẩm của Đại Nhuận Phát. Ngày thứ 3, bộ trưởng Liêu gọi điện thoại đến nói với tôi, ông nói “Diễn Lương à, tôi khai chi phiếu cho ông nhé?”. Tôi nói “Không cần chi phiếu, bởi vì không cần trả tiền, đây là phước khí của chúng tôi, hôm nay có cơ hội này để cúng dường những vị Bồ tát gặp phải tai họa đó, đây là phước khí của chúng tôi, cho nên không cần tiền”. Từ Tế cũng vậy, Từ Tế đợt 21 tháng 9 cũng vậy, ngày 21 tháng 9 ở khu vực Nam Đầu đã động đất rất nghiêm trọng, động đất ngày thứ 3 thì Từ Tế đã cử đến rất nhiều sư huynh sư tỷ, mấy chục người, vợ chồng cũng vậy, anh em cũng vậy, đã lái xe tải đến bốc hàng. Chúng tôi chỉ có 7 đồng nghiệp, 1 ngày 3 ca tổng cộng 21 đồng nghiệp, đã hỗ trợ họ bốc hàng đến khu vực bị nạn trong 14 ngày, đến khi hàng ở vùng bị nạn nhiều đến nỗi không cần đưa đến nữa mới thôi. Từ Tế cũng muốn đến thanh toán, tôi nói “Không cần, việc này không cần tiền, đây là chúng tôi cảm ơn, đây là chúng tôi có phước khí này, chúng tôi vô cùng cảm ơn”. Trung Quốc đại lục cũng như vậy, sau đợt động đất ở Vân Xuyên, ngày thứ 2 xác định tình hình thiên tai, 8 giờ sáng ngày thứ 3 tôi

CHIA SẺ VỀ TRÁCH NHIỆM XÃ HỘI CỦA CÁC DOANH NGHIỆP
CHỦ TỊCH DOÃN LƯƠNG DIỄN

đã gọi điện thoại cho chủ tịch Đại Nhuận Phát, ông ấy tên Hoàng Minh Doan, tôi nói “A Doan à, đợt thiên tai này rất nghiêm trọng, có phải nên y theo phương pháp của Đài Loan mở cửa 1 kho hàng của Đại Nhuận Phát để quân đội giải phóng quân vào bốc hàng không?”. A Doan nói “Diễn Lương, ông thực tế một chút”, ý ông ấy là tôi không thực tế. Tôi nói “Vậy phải thế nào mới thực tế”. Ông ấy nói “Một cửa hàng cách khu vực bị nạn gần nhất của chúng ta cũng là 2500 cây số, hơn nữa đường sá đều bị sạt lở, cho nên không đưa hàng qua đó được”. Tôi nói “Không đưa hàng đến được vậy phải làm sao?”. Họ nói phải đưa tiền đến. Tôi có khoảng 20 vị đồng nghiệp cấp cao đã mở cuộc họp ở đó, họ nói “Chúng tôi kiến nghị Diễn Lương, chúng tôi hy vọng sẽ quyên góp 20 triệu nhân dân tệ cho bộ Thương vụ”. Tôi nói “Các anh nói cái gì? Các anh nói vậy không thấy ngại sao?”. “Vậy nói thế nào?”. Tôi nói “50 triệu nhân dân tệ, hơn nữa phải chuyển đến tài khoản của bộ Thương vụ trước khi tan ca”. Bộ Thương vụ của đại lục vẫn chưa có tài khoản, lúc đó đã mở ngay 1 tài khoản. Kết quả ngày hôm sau, những vị như Quách Đài Danh, Đài Tổ cũng theo đó mà chung tay đóng góp. Từ sau đợt đó, tất cả các trận thiên tai từ lớn đến nhỏ ở đại lục, văn phòng sự vụ quốc vụ viện Đài Loan, bộ Thương vụ, các tỉnh các huyện đều trực tiếp gọi điện cho Đại Nhuận Phát, bảo chúng tôi đưa nước, đưa gạo, đưa mì gói, đưa bánh quy đến những vùng nào đó. Cho nên bây giờ chúng tôi vô tình đã trở thành 1 cánh tay của chính phủ, như vậy có tốt không? Tất nhiên xã hội càng cần đến thì càng tốt cho chúng tôi. Càng tốt

CHIA SẺ VỀ TRÁCH NHIỆM XÃ HỘI CỦA CÁC DOANH NGHIỆP CHỦ TỊCH DOÃN LƯƠNG DIỄN

như thế nào? Tức là chúng tôi đã trở thành 1 siêu thị được chính phủ, được các địa phương hoan nghênh nhất, họ có địa điểm tốt, người khác muốn có thì phải tốn 500 triệu nhân dân tệ, kết quả chúng tôi nói với họ khu vực này chúng tôi cũng muốn mở 1 siêu thị, thư ký này liền nói rằng “Đại Nhuận Phát thì 200 triệu nhân dân tệ là đủ rồi”. Họ còn mở đường sá tới đó, còn đặt trạm xe buýt ngay trước cửa chúng tôi, thậm chí họ còn cho mở trạm điện ngầm thông qua cửa của chúng tôi, rồi lại từ cửa hàng chúng tôi đi ra. Cho nên những sự việc này, có những lúc tôi đã cạnh tranh với Carrefour, với Walmart như thế nào? Thứ chúng tôi tranh đấu là 1 chữ, thứ chúng tôi tranh đấu chỉ là 1 khái niệm ngắn gọn, cuộc thi này là ai đối tốt với người tiêu dùng hơn. Nếu quý vị nói về kỹ thuật, nói về quy tắc quản lý, nói về SOP gì gì đó thì chúng tôi không bằng công ty của Mỹ, cũng không sánh được với quán quân châu Âu, nhưng chúng tôi chỉ so sánh về một sự quan tâm, so sánh về một tấm lòng cảm thông, một trái tim thương người thương vật, người đối mình đối, người chìm mình chìm. Cho nên chúng tôi làm như vậy tới sau này, Đại Nhuận Phát từ 15 năm trước đến bây giờ, hiện nay sau khi chúng tôi sát nhập với Auchan, từ 1 cửa hàng nay chúng tôi đã có gần 300 cửa hàng, hơn nữa chúng tôi mở cửa hàng không bị trở ngại gì hết. Tôi cảm thấy đây là một sự việc rất kì lạ. Hơn nữa Đài Trung có 1 cửa hàng Đại Nhuận Phát mở ở đường Trung Minh Nam, các siêu thị ở Đài Trung không có 1 cái nào kiếm được tiền hết, chỉ duy nhất 1 siêu thị kiếm được tiền là siêu thị ở đường Trung Minh Nam này, siêu thị đường Trung Minh

CHIA SẺ VỀ TRÁCH NHIỆM XÃ HỘI CỦA CÁC DOANH NGHIỆP
CHỦ TỊCH DOÃN LƯƠNG DIỄN

Nam này vào đợt cứu trợ thiên tai ở Nam Đầu thì đã lấy hàng ở siêu thị đó, siêu thị đó đã đưa đồ đến khu vực bị nạn. Cho nên tôi cảm thấy đây là một sự tuần hoàn thiện thiện, cá nhân tôi cũng rất cảm ơn vì có được cơ hội này, tại sao vậy? Hôm nay tôi muốn kể 1 câu chuyện, kể về 1 câu chuyện hồi tôi còn nhỏ, mẹ tôi đối với tôi rất tốt, trong cả cuộc đời mẹ tôi chỉ đánh tôi có 1 lần, hồi đó tôi 5 tuổi. Bởi vì lúc đó nhà tôi mở 1 công xưởng dệt vải, công xưởng dệt vải có những loại vải màu sắc khác nhau, hồi còn nhỏ thì tôi luôn mặc 1 cái quần đùi, những cái quần đó đều là dùng vải ở trong nhà tôi cắt ra mà may thành, những miếng vải đặc biệt may thành 1 cái quần đùi nhỏ, cho nên mỗi cái quần đùi của tôi đều khác nhau, nhưng tôi đều nhận biết hết. Hồi đó cứ khoảng tầm năm sáu giờ hàng ngày sẽ luôn có một bà cụ dẫn theo một đứa bé trai không nhỏ hơn tôi bao nhiêu đến nhà chúng tôi, mẹ tôi sẽ đem những thức ăn chưa ăn, bà cụ đó cầm theo 1 cái chén, 1 cái chén ở bên trên có cái nắp đậy, hàng ngày mẹ tôi sẽ đem cơm và thức ăn chưa ăn, để dành ra rồi bỏ vào trong chén, cung cung kính kính đem ra cho bà cụ ấy. Nhưng có một hôm tôi từ bên ngoài quay về, bà cụ này lúc đó đang bung một chén thức ăn, nhưng mà cậu bé trai đó lại đang mặc chiếc quần đùi của tôi, bởi vì tôi có thể nhận ra cái quần của mình, quần của tôi đều được may bằng những miếng vải thừa có những hoa văn đều không giống nhau, tôi đều nhận ra quần của mình, tôi liền la lên "Ăn trộm, ăn trộm, mày cởi quần ra trả lại cho tao". Lúc này mẹ tôi đã từ trong nhà bước ra và cầm 1 cái chổi quét 1 trận tới tấp tời bời vào người tôi, xong rồi

bà lại đi vô, từ trên dây phơi quần áo lại lấy xuống 2, 3 cái quần của tôi tặng cho cậu bé đó. Lúc đó tôi tức không chịu được, làm vậy sao chịu được "Rõ ràng đây là tên ăn trộm, mẹ còn đối với nó như vậy? Thật sự là trong xã hội này không còn sự công bằng chính nghĩa nữa rồi". Sau đó mẹ tôi thì cứ xin lỗi mãi, bà nói với bà cụ đó rằng "Chúng tôi không đúng, chúng tôi không đúng, xin cụ thứ lỗi". Sau khi tiễn bà cụ đó đi rồi, mẹ tôi mới kéo tôi vào phòng và nói với tôi rằng "Con trai, đánh con là để con mãi mãi đừng quên rằng, có cơm cho người khác ăn, có áo cho người khác mặc là có phước hơn việc tiếp nhận cơm của người khác, tiếp nhận quần áo của người khác". Về sau, những lời này đã luôn ảnh hưởng đến suốt cuộc đời tôi, mãi cho đến bây giờ. Sau đó vào năm 32 tuổi tôi may mắn được gặp thầy giáo Nam Hoài Cẩn, mãi cho đến năm ngoài thầy ấy viên tịch cũng đã ảnh hưởng rất lớn đến cuộc đời tôi. Tôi cũng cảm nhận sâu sắc rằng, bởi vì về sau tôi nghiên cứu sinh vật hóa học, khoa học sinh vật, các tế bào trong cơ thể con người nhiều nhất là 2 năm thì sẽ thay cũ đổi mới, nói 1 cách khác, tôi của 2 năm trước và tôi bây giờ có thể nói là không phải 1 người giống nhau, thậm chí tôi của lúc này và tôi của bây giờ cũng không phải là 1 người. Tại sao vậy? Bởi vì tế bào này, cứ mỗi 1 giây mỗi tế bào đều sẽ chế tạo ra vài vạn protein, nói 1 cách khác, thân thể này, tôi cũng không phải là tôi, tôi nhìn tôi, tôi cũng không phải tôi, ngay cả thân thể này cũng là vay mượn mà có, như vậy có gì mà phải tích lũy tiền tài cho mình, tích lũy tiền tài cho con cái chứ? Ngay cả thân thể này cũng là vay mượn, hơn

CHIA SẺ VỀ TRÁCH NHIỆM XÃ HỘI CỦA CÁC DOANH NGHIỆP
CHỦ TỊCH DOÃN LƯƠNG DIỄN

nữa tôi rất hạnh phúc, có được bậc cha mẹ tốt nhất, người thầy tốt nhất, những anh chị em tốt nhất, những cộng sự làm việc tốt nhất, những nhà cung cấp tốt nhất, những khách hàng tốt nhất, người vợ tốt nhất, con cái tốt nhất, cho nên tôi luôn luôn giữ một tấm lòng biết ơn, những điều này cũng là thầy giáo Vương, nhiều năm nay thầy đã dạy em, thân giáo của thầy, ngôn giáo của thầy, em thọ nhận không bao giờ hết, cho nên khi kết thúc bài báo cáo của mình, em muốn cúi cung trước thầy.